

har ikke Tillid til, at det høje Ministerium i sin nuværende Sammensætning vil kunne foretage disse Ændringer paa den Maade, de skal foretages paa.

Det vil ærede Medlemmer give mig Ret i, ogsaa de, der har en anden Mening end jeg, at skal man gaa i Blinde, maa man have Tillid til den, der leder en. I denne Sag ledes vi af Ministeriet, og i denne Sag ejer jeg ikke denne Tillid. Derfor kan jeg ikke være med til at tage Ansvar for Lovforslagets Gennemførelse.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Fraenkel mente ikke, at jeg kunde have betragtet det som en Velgerning, at jeg blev ekskluderet af den konservative Rigsdagsgruppe, thi jeg appellerede jo til højere Instans. Ja, det gjorde jeg, det har det ærede Medlem Ret i; jeg appellerede ikke alene til højere Instans, men jeg appellerede til den højeste Instans, den eneste, som jeg overhovedet anerkender i Politik, saa længe jeg deltager i offentligt Liv, nemlig til den store menige Vælgerbefolkning. Den appellerede jeg til, jeg appellerede til de konservative menige Vælgere for at spørge dem, om de mente, at jeg var værdig til — ganske vist kun beskedent i Sammenligning med saa mange andre udmærkede konservative Repræsentanter — at indtage en Plads i dette høje Ting som Udtryk for konservativ Vælgeropinion og konservative Vælgerinteresser og -ønsker. Jeg fik ikke noget Nej i denne Appel og ikke noget Mistillidsvotum, og jeg tror, at jo mere jeg appellerer — og jeg lover det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at jeg skal appellere hyppigere og kraftigere, efterhaanden som Tiden gaar —, des mere kunde jeg tænke mig, at Resultatet kunde blive, at Tilliden snarere vil tiltage end aftage. Jeg tror, at dette vil blive Tilfældet — jeg siger det til min Beklagelse — i samme Grad, som den konservative Rigsdagsgruppe fortsætter den Politik, den er inde paa her i Efteraaret. I Efteraaret vedtog de en Dagsorden, som udtalte Tillid til den høje Regering uanset 9. Juli-Erklæringen, fordi de stolede paa, at den vilde føre en nationalt værdig, for alle Erhvervsinteresser tilfredsstillende Politik. Vil den ærede Folketingsgruppe stille en lignende Dagsorden nu; mener De, at det er den bedste nationalt værdige Repræsentation, vi nu har; mener De, det er et Ministerium, der fører en for alle Erhvervene betryggende, ligelig Politik; mener De endnu en Gang, man kan sige „uanset Bankordningen af Februar“, eller mener De det ikke? Hvis De ikke mener det, tror jeg,

der er en Mulighed for, at vi senere kan mødes, men fortsættes denne Politik, og gentages den, tror jeg, at Stillingen til sin Tid — hvad jeg beklager — ude blandt de konservative Vælgere vil blive vanskeligere for mine ærede Partifæller end for mig.

Handelsministeren (Jørgen Christensen): Jeg kan ganske slutte mig til de alvorlige og træffende Ord, der er fremsat af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, og skal derfor fatte mig ganske kort. Det er fra flere Sider fremhævet, at man ikke har meget fyldige Oplysninger, og man har beklaget sig over, at man ikke vil gøre dette eller hint, og man har antydnet, at der var visse Handler, der kunde slaas af. Jeg ved ikke rigtig, hvilken Forbindelse dette har med denne særlige Sag. Denne Sag er, som jeg allerede har fremhævet, ingen Partisag. Det er en for vort Land meget alvorlig økonomisk Sag. Den Regering, der sidder ved Styret, er forpligtigt til at søge Forholdene ordnet saaledes, at der ikke sker større Ulykke for vort Land end nødvendigt. Vi opfatter Sagen saaledes, at havde man ikke villet yde Landmandsbanken Støtte i nærværende Tilfælde, vilde der være indtruffet en Katastrofe af et Omfang, vi ikke i dette Øjeblik er i Stand til at overse. Dette vil jeg fremhæve lige saa stærkt, som man nu fra flere Sider fremhæver, at man ikke kan overse Følgen af det, vi nu vedtager. Ja, jeg vil hævde, at Venstre ikke har haft andet Hensyn end dette ene, og man har ikke ønsket noget som helst andet blandet ind i det, fordi denne Sag ikke er en speciel Venstresag. Der var ikke nogen som helst Grund for Venstre til at yde særlige Indrømmelser for at faa denne Sag ført igennem. Vi har fuldstændigt holdt denne Sag ude for sig selv, fordi vi mener, at det er en saa omfattende og betydningsfuld Sag, at den ikke bør blandes sammen med andet. Vi har ikke haft nogen som helst Grund til at give efter paa andre Omraader. Hvis ærede Medlemmer tør tage Ansvar for at forkaste dette Lovforslag og faar at se Virkningen deraf, vil de komme i en Stilling, der ikke vil blive misundt dem.

Vi maa erindre, at den Bank, som vi her søger at hjælpe over Vanskelighederne, i en ganske udpræget Grad er en Bank, der har Forbindelse med en stor Del af vore Industrier og derigennem med Arbejderne. Den har ogsaa stor Betydning i Forholdet til Udlandet og paa mange